

Narcís Perich: «Ja no estic per foteses ni puc esperar res de l'altre món»

L'alellenc presenta el seu últim disc, un homenatge a Carles Puigdemont

Narcís Perich | Juan Miguel Morales

De l'1 d'Octubre hi ha músics que n'han extret noves creacions musicals. És el cas de **Narcís Perich**, que de la repressió i l'esperança ha fet néixer un nou disc que desvetlla les seves intencions ja de bon principi. *Puigdemont* (autoeditat, 2018) és el setè àlbum de l'artista i representa una constel·lació pop de vivències personals i emocionals, marcades per la revolta groga. És, a més, el disc que s'encarta amb la revista Enderrock 283, corresponent al mes de desembre.

Quina connexió té el títol 'Puigdemont' amb el disc?

"La connexió de la vivència. Vaig pensar en el títol fa un any, en el moment de proclamar la República i de marxar a l'exili... Les cançons del disc parlen d'amor i desamor, no hi ha un contingut polític explícit, però el moment que visc és aquest. Jo estava fent les cançons mentre Puigdemont proclamava la República. Sempre m'he implicat amb temes de país, així que em va sorgir el títol de manera espontània i no hi vaig donar més voltes."

Li has comentat o li has fet arribar l'àlbum?

"No, no el vull empenyar, simplement és un homenatge que li faig. Amb això vull ser discret, potser un dia li arribarà el disc..."

Aquest setè àlbum és el teu treball discogràfic més pop?

"Descaradament sí i, a més, ho he buscat expressament. L'últim va ser molt 'autèntic', amb músics nord-americans, un aire folk, tocant tots junts i amb lletres íntimes. I ara he volgut fer el contrari, perquè si no la moral ja estava per terra! Tenia ganes de fer cançons pop amb vida i molta alegria."

Quina és aquesta sonoritat que has buscat de manera premeditada?

"La lluminositat, perquè el disc fos més resplendent i alegre, de manera que te'l poguessis posar al cotxe o allà on fos i et servís per animar-te. No volia fer un discurs molt emocional i transcendent, sinó aportar alegria i anar-la a cercar als orígens del pop. El pop és "She Loves You" (**The Beatles**) i cançons com aquestes. No sé si he caigut en lletres massa simples però sí que he buscat que la música fos, dins el meu àmbit, més alegre que amb els discos anteriors".

Al disc hi ha una varietat estilística en el marc del pop però són temes enregistrats en un llarg període de temps. Les teves cançons no caduquen?

"Per al disc he deixat fora els complexos i he agafat les cançons que em venia de gust cantar. Moltes vegades soc a casa amb la guitarra i penso 'quina nyonyada més comercial...!'. Doncs arriba un punt que m'és igual, si ja m'agrada i em sento bé quan la canto, la gravo... Hi ha de tot, des d'un tema reggae ('El món així no pot anar') fins a un amb aire de 'Billy el Nen' ("Tornaria a caure als teus braços")... És el que m'ha vingut de gust fer".

Deixar de banda els complexos. Aquesta actitud te l'ha donada l'experiència?

"Suposo que sí, després de sis discos ha arribat un moment en què m'he adonat que soc jo el que fa i desfà les coses. Potser he fet els meus discos esperant obtenir una resposta determinada des de fora... I fins ara les coses m'han anat com han anat. A la meua edat ja no estic per foteses ni puc esperar res de l'altre món. Com a màxim el que vull és tocar. I també vull parlar clar, i si em ve de gust dir alguna cosa la dic, només faltaria. En realitat, aquest disc ha estat un alliberament".